

LBRIS

We know
books

Copyright © 2024 by Megan Davidhizar

All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt fie produsul imaginației autoarei, fie folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau nu, evenimente sau locuri este pur întâmplătoare.

© 2026 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate.

Ilustrație copertă: Gabi Toma

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAVIDHIZAR, MEGAN

Sora tăcută / Megan Davidhizar; trad. din lb. engleză și note de Irina-Marina

Borțoi. – Iași: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-83-5

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.111

Megan Davidhizar



Traducere din limba engleză și note
de Irina-Marina Borțoi



2026

Cuprins

Capitolul 1. Grace: 27 aprilie	7
Capitolul 2. Maddy: 20 aprilie	16
Capitolul 3. Grace: 28 aprilie	28
Capitolul 4. Maddy: 22 aprilie	38
Capitolul 5. Grace: 28 aprilie	47
Capitolul 6. Maddy: 22 aprilie	54
Capitolul 7. Grace: 28 aprilie	67
Capitolul 8. Maddy: 22 aprilie	76
Capitolul 9. Grace: 28 aprilie	84
Capitolul 10. Maddy: 22 aprilie	94
Capitolul 11. Grace: 28 aprilie	104
Capitolul 12. Maddy: 23 aprilie	119
Capitolul 13. Grace: 2 mai	128
Capitolul 14. Maddy: 23 aprilie	142
Capitolul 15. Grace: 2 mai	153
Capitolul 16. Maddy: 24 aprilie	163
Capitolul 17. Grace: 2 mai	174
Capitolul 18. Maddy: 24 aprilie	185
Capitolul 19. Grace: 2 mai	198
Capitolul 20. Maddy: 25 aprilie	205
Capitolul 21. Grace: 3 mai	211

Capitolul 22. Maddy: 25 aprilie	216
Capitolul 23. Grace: 4 mai	227
Capitolul 24. Maddy: 25 aprilie	244
Capitolul 25. Grace: 5 mai	255
Capitolul 26. Maddy: 25 aprilie	268
Capitolul 27. Grace: 5 mai	280
Capitolul 28. Maddy și Grace: 25 aprilie	288
Capitolul 29. Maddy: 5 mai	297
Capitolul 30. Maddy: 10 mai	309
<i>Mulțumiri</i>	321

În colecția DARÎNG ALICE au mai apărut:

Sohn Won-pyung, *Migdală*
M.L. Rio, *Dacă am fi ticăloși*
Travis Baldree, *Legende & Latte*
Dizz Tate, *Brute*
Kelly Mustian, *Fetele din casa de pe lac*
Soyoung Park, *Globul de zăpadă*
Trang Thanh Tran, *Să bântui o casă bântuită*
Hanako Footman, *Corcitură*
Lottie Hazell, *Godăcel*

Capitolul 1

Grace: 27 aprilie

Chipul de pe un afiş cu o persoană dispărută ar trebui să fie al unui străin. Foile acelea îngălbenite, prinse în piuneze în magazinele alimentare, sunt cu copii care au dispărut acum cincisprezece ani. Copiii dispăruți sunt puși din alte state, ai căror părinți se luptă pentru custodie. Și totuși, chipul care mă privește din televizor – fata de sub literele roșii ca focul ce scriu „DISPĂRUTĂ”...

Sunt eu.

Dacă există vreun chip pe care ar trebui să-l recunosc instantaneu, acela e al meu. L-am văzut de un milion de ori în toate oglinzile și pozele în care am apărut vreodată. Dar pe fata care mă privește din ecranul plat al televizorului din salonul de spital nu o recunosc. Parcă m-aș uita la altcineva, nu la mine însămi.

Cine o fi trimis-o a decupat restul echipei din fotografia în care port echipamentul de volei și părul meu șaten stă perfect drept și zâmbetul mi-e strălucitor. Imaginea de pe ecran prezintă o Grace fericită, una care râde și farmecă și se ridică

la înălțimea numelui său¹. Nimic mai diferit de Grace care sunt acum: într-un pat de spital, slăbită, învinetită și accidentată.

Sonorul televizorului e oprit, dar bâzâitul monoton al aparatului de aer condiționat îmi mugește dintr-odată în urechi. Fotografia e înlocuită de una cu mine și sora mea, obraz lângă obraz. Nu există burtieră, dar îmi pot închipui vocea prezentatoarei de știri, rece și detașată, oferind comunității noutăți cu privire la starea căutărilor: „Grace Stoll a fost găsită pe marginea șoselei ieri-dimineață devreme, dar căutările surorii ei, Maddy, continuă”. Ca la un semn, imaginea de pe ecran se schimbă iarăși, de data asta cu o poză cu Maddy.

Arătam de parcă am putea să fim gemene. În fotografia asta seamănă cu mine mai mult decât semăn eu în momentul de față. Părul încă mi-e încălzit și ciufulit și cu toate că sângele închegat mi-a fost spălat de pe față, am mai văzut câțiva fulgi de-a lungul liniei părului în oglinda din baie în dimineața asta.

Arăt exact așa cum te-ai aștepta să arate cineva după ce a fost găsit pe marginea drumului.

Însă nu eu sunt cea care a rămas dispărută, ci Maddy.

A trecut o zi și-un pic de când m-am trezit și mi s-a spus că sora mea lipsește. Încerc să mă conving că e încă devreme... Încă e timp... Încă nu au trecut nici măcar patruzeci și opt de ore. O vom găsi.

Sigur.

Poate că e o binecuvântare că arăt așa, că reflexia care mă privește e o străină, că nu trebuie să văd o copie a chipului lui Maddy în oglindă, știind că ea încă e nu se știe unde. Undeva.

Intră mama, ținând un buchet de flori într-o mână și ștergându-se la ochii umflați cu cealaltă. E mai rău să-i văd durerea

1. *Grace* înseamnă „grație”, „eleganță” în limba engleză.

decât să o simt eu însămi. Încearcă din răspuțeri să nu plângă în fața mea, dar lacrimile nu i s-au mai oprit de când a pus ieri piciorul în spital. La început am crezut că plânge de ușurare că sunt bine, dar apoi tata mi-a spus despre Maddy.

Mama aruncă o privire la reportajul de știri de pe ecran, după care îmi ia telecomanda din mână.

— Hai să-l oprim.

Își drege glasul, eliberându-se cu greu de strânsoarea lacrimilor și a îngrijorării.

— Dr. Thelsman spune că acum cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să te odihnești, plus că oricum nu relatează nimic din ce nu știm deja.

Așază vaza cu flori pe masa de sub televizor, alături de telecomandă, undeva unde nu pot ajunge la ea.

— M-am odihnit.

Vocea mea e găjăită, iritată, străină.

O pernă prea moale îmi înghite umerii, iar cearșafurile apretate îmi acoperă zgârietura lungă de pe pulpa stângă. Poliția mi-a luat hainele în care am fost găsită. Când halatul de spital îmi alunecă de pe umăr, îl aranjez ușor, atentă să nu trag de perfuzia prinsă de dosul palmei. Abia pot să mă dau jos din pat fără să mă ajute cineva să-mi ridic halatul sau să-mi descure firul perfuziei, cu atât mai puțin să o ajut pe Maddy.

— A venit cineva de la școală să-ți aducă asta, spune mama, ignorându-mă și arătând spre florile înconjurate de alte aranjamente colorate, felicitări și cadouri.

Sala de așteptare e ca o ușă batantă pe care se tot perindă oameni – vecini și prieteni, în mare parte, de vreme ce ai mei sunt amândoi singuri la părinți și rudele din familia lor extinsă nu locuiesc în apropiere. Nimeni nu stă prea mult timp. Încă nu am voie să primesc vizitatori. În plus, să stai pe hol și să-mi urezi însănătoșire grabnică e destul de inutil, când ai putea mai degrabă să o cauți pe Maddy.

Mama îmi întinde o felicitare cu un scris auriu elegant. Înăuntrul ei plin de semnăturile colegilor: Mackayla, Jade, Nicole...

— Nicole, spun eu încet. A fost cu noi în excursie.

— Îți amintești?

Mama face ochii mari, dar nu de mirare. De altceva. N-ar fi trebuit să spun nimic, pentru că îmi dau seama prea târziu ce e: speranță.

— Nu, nu chiar, spun.

Stăteam în fața școlii înainte să urcăm în autocar luna trecută. Acum cinci zile. E ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Eram cu toții înscriși, cu bagajele făcute și gata să îndurăm drumul de o oră până la Shady Oaks Lodge, iar apoi... nimic.

— Nimic nou. Doar dinainte de excursie.

— Ah.

Umerii ei se lasă în jos mai puțin de un centimetru.

— O să-ți spun când îmi amintesc ceva.

Zâmbește. Un zâmbet autentic. Primul zâmbet autentic pe care îl văd de când m-am trezit în dimineața asta.

Mi se rupe inima însă, pentru că am spus „când”, dar voiam să spun „dacă”. Doctorii au spus deja că nu pot estima dacă amintirile îmi vor reveni vreodată.

— Tata îți aduce niște lucruri de acasă, spune mama.

— Asta înseamnă că plec? întreb plină de speranță la rândul meu.

Ieri, doctorii mi-au făcut toate analizele din lume. Am fost trează doar pentru o parte din ele. Ochii mi s-au deschis puțin când am auzit sirena ambulanței urlându-i sosirea. Targa s-a zgâlțâit când m-au urcat pe ea. Doctorii și asistentele m-au strigat pe nume. Cineva m-a întrebat dacă îmi aduc aminte ce s-a întâmplat. Nu știu sigur cât timp a trecut până să sosească părinții mei. Mama mi-a plâns pe umăr și tata

mi-a netezit părul de pe frunte ca să-mi dea un pupic înainte să adorm la loc.

Nu am avut străfulgerări de coșmaruri sau vise și nici cu ce m-a făcut să-mi pierd cunoștința și să ajung la spital.

Nu a fost decât întuneric. Somn. Tăcere.

Dar azi sunt trează. Sunt pe deplin conștientă de realitatea mea: nu-mi pot aminti nimic din excursia de o săptămână dedicată elevilor din ultimul an. Sora mea și cu mine am dispărut, dar eu sunt singura pe care au găsit-o.

— Dr. Thelsman vrea să mai stai o noapte, să te țină sub observație, iar apoi, dacă totul iese bine, speră să-ți dea drumul mâine-dimineață.

„Să-mi dea drumul.”

Doctorii și zidurile spitalului nu sunt singurele lucruri care mă țin captivă.

O bătaie rapidă se aude în ușă, împreună cu un „Domnișoara Stoll?” șoptit.

Un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, deschide ușa și intră cu un tip proaspăt bărbierit. Amândoi poartă uniforme de poliție. Privirea primului se mută de la mama la mine și apoi zâmbește delicat.

— Mă bucur să te găsesc trează.

Câteva fire cărunte îi împeștrăiează barbișonul închis la culoare.

— Sunt inspectorul Howard, dânsul e agentul Jones.

Îi scutur mâna întinsă și dau din cap către agentul mai tânăr, care îmi face cu mâna.

— Speram să ne poți răspunde la câteva întrebări.

— Nu știu dacă e pregătită încă, spune mama, cu brațul înconjurându-mi protector spătarul patului înălțat. Doctorul a spus...

— Doctorul a spus că sunt bine, o întrerup. Toate analizele mi-au ieșit bine deocamdată.

— Nu ești deloc bine dacă...

Agentul Jones intervine:

— Cu tot respectul, fiica dumneavoastră are optsprezece ani și poate să ia legal decizia asta pe cont propriu.

Mama rămâne cu gura căscată de uimire, așa că inspectorul Howard vorbește din nou.

— E în regulă. Înțelegem că poate fi dificil.

Vorbește cu mine, dar privirea i se îndreaptă spre mama.

— Vrem doar să obținem cât mai multe informații ca să o găsim pe sora ta.

— Vreau să fac asta. Vreau să ajut.

Ar trebui să o caut pe Maddy. Ar trebui să fac ceva ca s-o găsesc pe sora mea și să mă asigur că e bine. Iar de vreme ce sunt închisă în salonul acesta, dacă asta e singura cale să fiu de folos, atunci n-o să mă oprească nimic.

Mama înghite în sec și încuviințează drept consimțământ, chiar dacă nu e necesar din punct de vedere legal. Inspectorul Howard își trage un scaun lângă patul meu și coboară la nivelul meu.

— Ce îți amintești din excursie?

— Nimic, nu... nu-mi amintesc nimic.

Dr. Thelsman a spus că pierderile de memorie sunt ceva destul de obișnuit după o lovitură la cap sau un eveniment traumatic. Chiar dacă nimeni nu știe exact ce eveniment a fost, e cam evident că poate fi clasificat drept traumatic.

Inspectorul Howard face o pauză.

— Știi de ce erai pe Oldham County Road?

— Nu, nici nu știam cum se numește până acum.

— Acolo te-a găsit Trent Gutter ieri-dimineață.

— Profesorul tău de mate? întreabă mama.

— Istorie, o corectez.

— A fost însoțitor în excursie, clarifică inspectorul Howard.

— Domnul Gutter? întreb. Dar la ședință au fost domnul Holtsof și doamna Sanderson.

Ei au fost cu siguranță cele două cadre didactice înscrise inițial pentru Săptămâna Sabatică. Atunci, văzând expresia surprinsă de pe chipul inspectorului Howard, adaug:

— Îmi amintesc tot dinainte de excursie. Tot.

Dă din cap și își consultă notițele.

— Am stat de vorbă cu domnul Trent Gutter și doamna Katie Sanderson, amândoi cadre didactice de la Academia Forest Lane însărcinate să însoțească elevii în excursie.

Când nici nu confirm, nici nu infirm acest lucru, inspectorul Howard schimbă o privire cu agentul Jones, care scrie apoi ceva pe telefon, probabil o notiță ca să confirme datele mai târziu. Inspectorul întreabă încet:

— Poți să te gândești la cineva din excursie care să vă fi vrut răul ție sau surorii tale?

— Nu, sigur că nu.

Nicio ezitare. Nici măcar o clipă.

Mama mă strânge liniștitor de umăr, dar îi tremură degetele.

Inspectorul Howard așteaptă de parcă ar încerca să privească amintirile redade ca un film pe fruntea mea, dar nu mai e nimic de spus. Am fost cu colegi, cu *prieteni*. Cu nimeni care să ne facă rău.

— Ești sigură?

— Da...

Fac o pauză, tânjind să trag de orice firicel al memoriei. Efortul îmi stârnește un junghi de durere ascuțită. Îmi frec tâmpilele, vrând să dispară.

— Îți amintești să te fi certat cu sora ta sau cu altcineva în excursie?

— Nu, spun și scutur din cap. Nu... nu-mi amintesc nimic de după ce m-am urcat în autocar luni dimineață.

În ridurile de pe fruntea inspectorului se scurge dezamăgirea, dar rămân cu ochii pironiți asupra lui, pentru că e mai

ușor să-l privesc pe el decât pe mama, care știu că se uită la mine în același fel. Maddy are nevoie de mine. Pot să fac asta pentru ea.

— Ai părăsit cabana din vreun motiv?

— Din câte îmi amintesc, nu.

Și apoi, în încercarea disperată de a fi de ajutor, adaug:

— Atât că, mă rog, evident că am plecat la un moment dat, dacă am fost găsită pe șosea.

— Îți amintești?

— Nu. Îmi amintesc doar că am urcat în autocar. Apoi... nimic. Nimic până când am fost urcată în ambulanță.

Îmi trag părul de pe față, atentă să nu-mi agăț copcile de pe spatele capului cu dinții clamei de păr. Rana e sub păr, nu se vede – spre deosebire de ochiul vânăt, zgârietura de pe obraz sau vânătăile care mi se vindecă –, iar tăietura de la baza ei a avut nevoie de șapte copci și mă doare mai rău decât toate celelalte la un loc.

— Cred că ajunge, spune mama, pășind înainte cu mâna spre ușă. Fiica mea are nevoie de odihnă, așa că dacă nu aveți noutăți despre căutări...

Inspectorul Howard o ignoră. Îl simt cum se uită la mine, dar țin bărbia ridicată, privirea concentrată asupra faianței ciupite care acoperă tavanul, și îmi doresc ca durerea de cap care mi-a înflorit pe tâmpile să dispară. Strâng din ochi până când aud răcâitul scaunului pe care inspectorul Howard îl duce la loc, lângă perete.

— E în regulă, spune el. Avem suficiente date deocamdată. Te rog să ne suni dacă îți mai amintești ceva din seara aceea.

Îmi oferă o carte de vizită cu sigla poliției.

Întind mâna după ea, dar ultimele sale cuvinte îmi mai trimit un val de durere în cap.

— Stați, credeam că am dispărut de dimineață.

Mă uit la mama, singura sursă de știri pe care am avut-o până acum, pentru confirmare.

Ea încuviințează din cap, dar sprâncenele i se adună laolaltă a nedumerire.

— Școala ne-a dat telefon ieri-dimineață să ne spună că fetele nu sunt de găsit.

— După ce am discutat cu profesorii însoțitori și alți elevi din excursie, am aflat că fetele au fost văzute ultima dată joi seară, pe douăzeci și cinci, în jurul orei nouă.

Bărbia mamei se boțește și ochii i se umplu de lacrimi. Douăsprezece ore. Maddy lipsește de mai mult timp decât am crezut, mai mult cu douăsprezece ore. Îmi înghit panica pe care o simt cum urcă din piept. Știu ce se spune despre primele patruzeci și opt de ore. Toată lumea știe. Iar noi am pierdut douăsprezece fără să ne dăm seama.

— Nu înțeleg, spune mama, cu vocea fragilă, amenințând să se spargă. Cei de la școală au spus că au început căutările de îndată ce le-au dat dispărute pe fete. Asta s-a întâmplat abia vineri dimineață.

— Colegele lor de cameră și încă un băiat din excursie, un anume – inspectorul Howard derulează prin telefon, verificându-și iar notițele – Ryan Jacobs, au remarcat prima dată absența fetelor la șase dimineața, în data de douăzeci și șase, și au anunțat profesorii imediat. Au căutat în cabană și în împrejurimi, apoi ne-au telefonat în același timp în care v-au anunțat pe dumneavoastră.

— Cât e ceasul acum?

— Puțin trecut de patru, zice agentul Jones.

Asta înseamnă că dacă Maddy nu e găsită în următoarele cinci ore, atunci probabil că e...

Nu îmi spun cât de important e să-mi amintesc.

Nu e nevoie. Maddy e dispărută.

Iar eu sunt singura care era cu ea când a dispărut.

Capitolul 2

Maddy: 20 aprilie

Patruzești și două de zile până la absolvire.

Paisprezece zile până la bal.

Două zile până la Săptămâna Sabatică.

Șapte minute (poate) până când viața mea (sper că) se va schimba pentru totdeauna.

Bat neobosită cu un pix în carnetul din poală și lupt cu imboldul de a-mi verifica din nou telefonul. Nu s-a schimbat nimic. Probabil. Au trecut doar două minute de când am apăsas ultima dată pe Reîmprospătare în căsuța de e-mail, dar rezultatele ar trebui să fie anunțate azi. Trebuie să nu mă mai gândesc la asta. O să mă opresc chiar acuuuuuum.

Bine, *acum*.

Să mă opresc, să mă opresc, să mă opresc, să mă opreeeeesc.

Dar probabil ar trebui să verific ca să fiu... Îmi vibrează telefonul și aproape cad din pat încercând să-l smulg de pe perna de lângă mine.

Nu e un e-mail. E un mesaj de la Erica: o poză cu pisica ei cu o moacă răzvrătită. E suficient cât să mă facă să râd și să uit de căsuța de e-mail goală; și să-i răspund.

„Te-ai mișcat iar când dormea pe tine?”

Răspunsul ei sosește imediat. „Nu, am întârziat trei minute să-i dau de mâncare.”

Îi trimit un emoji care plânge și o întreb dacă vrea să vină la mine în seara asta. A evitat toată săptămâna la școală să pomenească de planurile ei pentru ziua de azi. Dar e evident de ce. E prietena mea cea mai bună – bine, singura mea prietenă – și întotdeauna ne facem surprize una alteia. Așa facem noi. Ne luăm cadouri fără nicio ocazie, iar ele întotdeauna au ochi mobili. Eu îi aduc o cafea cu doi ochi mari de plastic lipiți pe capac. Câteva săptămâni mai târziu, îmi aduce ea o gogoasă cu o pereche de ochi deasupra. Bombe de baie. Creioane. Huse de telefon. Produse de machiaj. Cadouri mari și mici, toate cu câte o pereche ridicolă de ochi adezivi care s-o facă pe cealaltă să râdă. Însă de când i-am umplut mașina cu baloane cu ochi mobili acum două luni, nu mi-a mai făcut niciun cadou. E clar că plănuiește ceva masiv și estimez că voi afla în seara asta ce anume.

De data asta nu-mi răspunde iute ca fulgerul. Rânjesc. Bine, dă-mi cu *seen*. O să-și dezvăluie ea planul în curând. Marți, când am intrat la engleză, am auzit-o vorbind despre festivalul de muzică. S-a oprit de cum m-a zărit, iar eu am jucat teatru perfect. Habar nu are că am auzit. E nevoie de cel puțin treizeci de minute ca să ajungem cu mașina în oraș și de încă zece ca să parcăm. Plus, timpul în care să ne facem gata împreună... estimez că va fi forțată să mărturisească și să-mi trimită o poză cu biletele ornate cu ochi mobili în următoarea oră.

Poate că până atunci o să știu și dacă îmi permit să merg la facultate anul viitor. Prea mult de așteptat după vești bune în același timp.

Nu mai suport.

Arunc telefonul la loc pe pat și mă concentrez din nou asupra paginii goale din fața mea. Portofoliul meu pentru